

Sygn. akt I C 462/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Lisowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2022 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Powództwo oddała.

II. Zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanej E. K. kwotę 1 817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia, do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 462/21

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko E. K. o zapłatę kwoty 6 577,81 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 18.05.2021r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 14 listopada 2018 roku przez pozwaną, będącą konsumentem, umowy pożyczki z (...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., poprzez stronę internetową (...) Umowa została zawarta drogą elektroniczną. Pozwana utworzyła swoje konto na ww. stronie internetowej i dokonała przelewu weryfikacyjnego w wysokości 0,01 zł celem potwierdzenia swojej tożsamości i numeru rachunku bankowego, na który miała być przelana kwota pożyczki. Następnie wierzyciel pierwotny zgodnie z wnioskiem pozwanej, udzielił jej pożyczki w wysokości 4 000 zł na okres 30 dni. Kwota ta została w dniu zawarcia umowy pożyczki przelana na rachunek bankowy pozwanej. Pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki, tj. kwoty 4 000 zł powiększonej o koszt prowizji w wysokości 1 041,63 zł i odsetki kapitałowe w wysokości 32,88 zł do dnia 14 grudnia 2018 roku. Roszczenie stało się wymagalne 15 grudnia 2018 roku. Pozwana nie dokonała spłaty przedmiotowej pożyczki. Całkowity stan zadłużenia wynosi 6 577,81 zł i obejmuje:

- 4 000 zł – niespłacony kapitał pożyczki,

- 1041,63 zł – prowizja,
- 32,88 zł – niespłacone odsetki kapitałowe,
- 1503,30 zł – skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie naliczone za okresie od 15.12.2018r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. do dnia 17.05.2021r.

Powódka wskazała ponadto, że w dniu 30 kwietnia 2019 roku wierzyciel pierwotny (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą E., która w dniu 20 maja 2019 roku zbyła tą wierzytelność na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Natomiast na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeniosła przedmiotową wierzytelność na rzecz powódki. Tym samym powódka stała się następcą prawnym uprawnionym do wystąpienia z roszczeniem względem pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki.

Pozwana E. K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła zarzut: nie wykazania legitymacji procesowej czynnej strony powodowej oraz nie udowodnienia istnienia roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości. Zaprzeczyła temu, aby zawarła z powodową spółką przedmiotową umowę pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

W pochodzącym ze strony internetowej (...) wydruku „konta klienta”, widnieją dane osobowe pozwanej E. K. W wydruku tym podano, że rejestracja użytkownika na ww. stronie internetowej i dokonanie przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł nastąpiła w dniu 14 lipca 2014 roku z rachunku bankowego (...) S.A. o numerze (...) oraz, że wskazany przez użytkownika numer rachunku bankowego do przelewów to: (...).

(dowód: wydruk z konta klienta k. 41; wydruk potwierdzenia transakcji k. 43)

W wydruku umowy pożyczki nr (...), jako dane osobowe pożyczkobiorcy zostały wymienione dane osobowe pozwanej E. K., zaś jako pożyczkodawca został wskazany poprzednik prawny powódki: (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.. W wydruku tym podano także, że pożyczka została zawarta w dniu 14 listopada 2018 roku i dotyczyła kwoty 4 000 zł pożyczonej do dnia 14 grudnia 2018 roku z obowiązkiem jej zwrotu wraz z kwotą prowizji w wysokości 1 041,63 zł i oprocentowaniem w wysokości 32,88 zł.

(dowód: wydruk umowy pożyczki nr (...) k. 35-36)

W wydruku potwierdzenia transakcji, na którym zamieszczono dane i logo (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W., zostało określone, że w dniu 14 listopada 2018 roku nastąpił przelew kwoty 4 000 zł z rachunku bankowego o nr (...) na rachunek bankowy pozwanej E. K. o nr (...) tytułem „pożyczka nr (...) (...)”.

(dowód: wydruk potwierdzenia transakcji k. 42)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione.

Rozstrzygając niniejszą sprawę w ten sposób Sąd miał na uwadze, iż żądanie pozwu powódka wywodziła z faktu zawarcia z jej poprzednikiem prawnym przez pozwaną w dniu 14 listopada 2018 roku umowy pożyczki, której pozwana w całości nie spłaciła, przez co – wg twierdzeń pozwu – pozostał po stronie pozwanej względem powódki obowiązek zwrotu pożyczki w wysokości objętej żądaniem pozwu.

Pozwana zaprzeczyła jednak temu, aby zawarła z powodową spółką przedmiotową umowę pożyczki.

Zdaniem Sądu obrona pozwanej była skuteczna. W ocenie Sądu, w żadnej mierze za wykazanie faktu zawarcia przedmiotowej umowy nie mogło bowiem zostać uznane przedłożenie przez powódkę wydruku umowy pożyczki o nr (...) z wpisanymi tam danymi pożyczki przytoczonymi w pozwie oraz danymi pozwanej oraz wydruku w postaci umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych, jak też kolejnego wydruku mającego potwierdzać przełanie na rachunek bankowy pozwanej kwoty 4 000 zł w dniu 14 listopada 2018 roku.

Należy podkreślić, że powódka nie przedłożyła samego wniosku pozwanej o przedmiotową pożyczkę, pomimo tego, że pełnomocnik pozwanej wprost zaprzeczył zawarciu przedmiotowej umowy. Z kolei przedstawiony przez powódkę wydruk z „konta klienta” i wydruk potwierdzenia przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł, z uwagi na to, że zostały przedstawione w formie jedynie kserokopii (o konsekwencjach czego w dalszej części uzasadnienia) i z uwagi na to, że wspomniany przelew miał miejsce w dniu 14 lipca 2014 roku, a więc cztery lata wcześniej, nie mogły one stanowić dowodu dokonania przez pozwaną takiej wpłaty w celu zawarcia umowy pożyczki nr (...) w dniu 14 listopada 2018 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd podzielił stanowisko strony pozwanej, iż w niniejszej sprawie powódka nie wykazała żadnego związku pozwanej z załączoną do pozwu umową pożyczki zwłaszcza, że umowa ta nie została opatrzona podpisami pozwanej. W tym miejscu podkreślić zaś należy, że zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. O ile zatem proces zmierzający do zawarcia umowy może przebiegać za pomocą elektronicznych środków porozumiewania na odległość, o tyle sam akt zawarcia umowy dla celów dowodowych powinien nastąpić w formie pisemnej. Trafnie tym samym pełnomocnik pozwanej podnosił, iż w przedmiotowej sprawie nie mogły zatem odnieść skutku próby przypisania znaczenia zawarcia umowy zarówno założeniu konta w systemie informatycznym czy wreszcie przelewowi weryfikacyjnemu, na który powołuje się powódka. Nawet w takim wypadku umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, powódka zaś przedstawiła jedynie niepodpisany projekt umowy z wpisanymi danymi pozwanej.

W ocenie Sądu brak też było podstaw do uznania, iż przedstawiony przez powódkę wydruk umowy stanowił dowód zachowania elektronicznej formy czynności prawnej, a która to forma, z mocy art. 78¹ § 2 k.c. została uznana za równoważną z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej. Do zachowania tej formy czynności prawnej poza złożeniem oświadczenia woli w postaci elektronicznej konieczne byłoby wszak opatrzenie tego oświadczenia kwalifikowanym podpisem elektronicznym, a jakim mowa w art. 78¹ § 1 k.c. W sprawie niniejszej powódka nie twierdziła zaś nawet by przy zawarciu omawianej umowy wierzyciel pierwotny miał posłużyć się kwalifikowanym podpisem elektronicznym ani tym bardziej, by z takiego podpisu skorzystała pozwana.

W szczególności powódka nie przedstawiła też żadnego związku pozwanej z konkretną umową nr (...). O takim związku nie mogło decydować wpisanie przez wierzyciela pierwotnego danych pozwanej do przygotowanego przez siebie w edytorze tekstu umowy rzekomej pożyczki. Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy powód decyduje się na dochodzenie pożyczki udzielonej poprzez stronę internetową, której udzielenie jednocześnie dopuszcza weryfikację danych pożyczkobiorcy w sposób ustalony przez pożyczkodawcę - to winien zapewnić sobie odpowiednie instrumenty, które umożliwiłyby mu wykazanie, że dana osoba rzeczywiście złożyła wniosek o pożyczkę.

Tymczasem przedstawione przez powoda niepoświadczony kserokopie (z uwagi na brak na niej podpisu) nie były nawet dokumentami. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zgodnie z art. 245 k.p.c., zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Natomiast bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Pismo zaś, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Należy podkreślić, że przedłożone przez powódkę kserokopie dokumentów tekstowych nie

pozwalają na ustalenie wystawcy tych kopii, a sama okoliczność faktycznego przedłożenia ich przez powódkę w toku niniejszego postępowania nie czyniła jej ich wystawcą.

Z uwagi na powyższe, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał, iż powódka uchybiła jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w dyspozycji art. 6 k.c., a mianowicie obowiązkowi udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne. Dlatego też powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu, mając na uwadze jego wynik, Sąd orzekł na podstawie przepisów § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W tym przypadku jest to kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Przy czym Sąd omyłkowo zasądził odsetki za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku, podczas gdy w niniejszym przypadku należne są odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku, albowiem wyrok nie podlegał doręczeniu z urzędu.